РЕШЕНИЕ НА СЪДА
(специален състав по член 123б от Процедурния правилник)

24 юни 2009 година

„Преразглеждане“

По дело C-197/09 RX

с предмет предложение за преразглеждане, направено на 4 юни 2009 г. от първия генерален адвокат на основание член 62 от Статута на Съда

СЪДЪТ (специален състав
по член 123б от Процедурния правилник),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas и г-н K. Lenaerts (докладчик), председатели на състави,

предвид член 225, параграф 2, втора алинея ЕО,

предвид член 62 от Статута на Съда,

предвид предложението на първия генерален адвокат г-жа E. Sharpston,

постанови настоящото

Решение

1 Направеното от първия генерален адвокат предложение за преразглеждане се отнася до Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (състав по жалбите) от 6 май 2009 г. по дело M/EMEA (T-12/08 P, наричано по-нататък „съдебното решение от 6 май 2009 г.“), с което този съд, от една страна, е отменил определението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 19 октомври 2007 г. по дело M/EMEA (F-23/07), както и решението на Европейската агенция по лекарствата (EMEA) от 25 октомври 2006 г., в частта, с която е отхвърлено искането на г-н M. от 8 август 2006 г. за сезиране на комисията по инвалидност с неговия случай (наричано по-нататък „решението от 25 октомври 2006 г.“), и от друга страна, е осъдил EMEA да заплати на жалбоподателя обезщетение в размер на 3000 EUR.

Обстоятелства, предхождащи спора

2 От съдебното решение от 6 май 2009 г. се установява, че г-н M., срочно нает служител, постъпил на работа в EMEA през октомври 1996 г., е пострадал при трудова злополука през март 2005 г. и оттогава е в отпуск по болест. Срокът на договора му с EMEA е изтекъл на 15 октомври 2006 г.

3 На 17 февруари 2006 г. г-н M. иска да бъде сформирана комисия по инвалидност, което EMEA му отказва с писмо от 31 март 2006 г.

4 На 3 юли 2006 г. г-н M. подава жалба по административен ред срещу този отказ, която е отхвърлена с решението от 25 октомври 2006 г.

5 Междувременно на 8 август 2006 г. г-н M. прави ново искане за сформиране на комисия по инвалидност, като прилага към него медицинско заключение от доктор W.

6 С писмо от 29 ноември 2006 г. EMEA уведомява г-н M., че това искане не може да се разглежда като ново искане по смисъла на член 59, параграф 4 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и следователно то трябва да бъде отхвърлено въз основа на същите мотиви като изложените в решението от 25 октомври 2006 г.

7 С писмо от 25 януари 2007 г. г-н M. подава жалба по административен ред, с която иска оттегляне на решението от 25 октомври 2006 г. в частта, с която е отхвърлено искането му от 8 август 2006 г. Освен това на следващия ден той изпраща до EMEA искане за обезщетение за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди.

8 С писмо на EMEA от 31 януари 2007 г. тази жалба и това искане са отхвърлени.

9 На 19 март 2007 г. г-н M. подава жалба до Съда на публичната служба с която иска, от една страна, отмяна на Решението от 25 октомври 2006 г. и от друга страна, EMEA да бъде осъдена да заплати сумата от 100 000 eur като обезщетение за претърпени вреди и пропуснати ползи поради нарушения при изпълнението на служебни задължения.

10 След като ЕМЕА повдига възражение за недопустимост, с посоченото по-горе определение по дело M/ЕМЕА Съдът на публичната служба отхвърля жалбата като недопустима както в частта относно искането за отмяна, така и относно искането за обезщетение. Той приема по-конкретно, че искането, насочено срещу решението от 25 октомври 2006 г. в частта, с която се отхвърля искането на г-н M. от 8 август 2006 г., е недопустимо, поради това че посоченото решение трябвало да се разглежда като изцяло потвърждаващо решението, съдържащо се в писмото на ЕМЕА от 31 март 2006 г.

11 Въз основа на подадената от г-н M. жалба срещу това определение Първоинстанционният съд го отменя със съдебното решение от 6 май 2009 г., като приема, че то е опорочено от грешка при прилагане на правото, тъй като в него се приема, че исканията за отмяна и исканията за обезщетение на г-н M. са недопустими.

12 След като приема, че фазата на производството позволява това, Първоинстанционният съд постановява по-конкретно, че искането за обезщетение на г-н M. е допустимо. По същество той осъжда ЕМЕА да заплати 3000 eur като обезщетение за твърдените от г-н M. неимуществени вреди.

Съображения

13 Следва да се отбележи, че в настоящия случай искането в хода на производството по смисъла на член 114 от приложимия за Съда на Публичната служба към момента на разглежданите събития процедурен правилник на Първоинстанционния съд, каквото представлява повдигнатото от ЕМЕА пред Съда на публичната служба възражение за недопустимост, е имало за последица обсъждането в първоинстанционното производство пред тази юрисдикция и нейната преценка да се отнасят изключително до допустимостта на жалбата на г-н M. и на исканията, на които се основава тази жалба.

14 При тези обстоятелства направеното от г-н М. искане, по-специално за присъждането на обезщетение за твърдените от него неимуществени вреди, по същество не е било предмет на каквото и да е обсъждане при условията на състезателното начало нито писмено, нито даже устно пред Съда на публичната служба. То не е било и предмет на преценка и на решение по същество от страна на тази юрисдикция.

15 Освен това от представените от страните в рамките на процедурата по обжалване пред Първоинстанционния съд писмени становища не се установява същите тези искания да са били предмет на писмено обсъждане по същество при условията на състезателното начало, преди тази юрисдикция, произнасяйки се по основателността на направеното от г-н М. искане за обезщетение за неимуществени вреди, да реши да му присъди за отстраняването на тази вреда обезщетение от 3000 eur, платимо от ЕМЕА. Впрочем нито протоколът от проведеното от Първоинстанционния съд на 23 януари 2009 г. съдебно заседание, нито съдебното решение от 6 май 2009 г. съдържат данни, че основателността на това искане, и по-конкретно точният обем на правото на г-н М. да получи обезщетение за неимуществени вреди, са били разисквани по време на това заседание.

16 От това следва, че в съдебното решение от 6 май 2009 г. Първоинстанционният съд по същество е уважил частично искането за обезщетение за твърдените от г-н М. вреди, въпреки че от една страна, искането в хода на производството пред Съда на публичната служба не е позволило провеждането на писмено или устно обсъждане по същество пред тази юрисдикция при условията на състезателното начало и от друга страна, въпреки че не личи такова обсъждане да е било проведено пред Първоинстанционния съд.

17 При тези обстоятелства следва да се приеме, че съществува сериозна опасност да бъде накърнено единството или целостта на правото на Общността, доколкото в съдебното решение от 6 май 2009 г. има произнасяне по същество по искането за обезщетение за твърдените от г-н М. неимуществени вреди.

18 При това положение следва съдебното решение от 6 май 2009 г. да бъде преразгледано.

19 На първо място, в това отношение е уместно да се изследва какво трябва да се разбира под „когато фазата на производството позволява това“ по смисъла на член 61 от Статута на Съда и на член 13, параграф 1 от приложението към този статут, когато пред първоинстанционната юрисдикция, в случая пред Съда на публичната служба, ответната страна иска от нея да се произнесе по възражение за недопустимост без провеждане на обсъждане по същество и когато юрисдикцията, разгледала жалбата, в случая Първоинстанционният съд, отмени определението на първоинстанционната юрисдикция, с което е уважено споменатото възражение за недопустимост.

20 На второ място, следва да се провери дали представлява нарушение на свързаните с правото на справедлив процес изисквания, и по-конкретно на изискването за зачитане на правото на защита, обстоятелството, че след като е отменила посоченото определение и е приела, че жалбата е допустима, и по-специално във връзка с искането за обезщетение, на което се основава същата, юрисдикцията, разгледала жалбата, в случая Първоинстанционният съд, се е произнесла по същество по искане за обезщетение за твърдени от жалбоподателя неимуществени вреди, въпреки че пред първоинстанционната юрисдикция, в случая пред Съда на публичната служба, по този въпрос не е проведено никакво обсъждане, писмено или устно, при условията на състезателното начало и че не личи такова обсъждане да е било проведено пред юрисдикцията, разгледала жалбата.

21 На трето място, в случай че следва да се приеме, че съдебното решение от 6 май 2009 г. нарушава член 61 от Статута на Съда, както и член 13, параграф 1 от приложението към този статут и/или нарушава изискванията, свързани с правото на справедлив процес, и по-конкретно изискването за зачитане на правото на защита, следва да се провери, дали и, ако са налице условията за това, в каква степен посоченото съдебно решение засяга единството и целостта на правото на Общността.

По изложените съображения Съдът (специален състав по член 123б от Процедурния правилник) реши:

1) Следва да се пристъпи към преразглеждане на Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (състав по жалбите) от 6 май 2009 г. по дело M/EMEA (T-12/08 P).

2) При преразглеждането следва да се разреши въпросът дали Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 6 май 2009 г. по дело M/EMEA (T-12/08 P) засяга единството или целостта на правото на Общността, доколкото като разгледала жалбата юрисдикция посоченият Първоинстанционен съд е възприел тълкуване на понятието „когато фазата на производството позволява това“ по смисъла на член 61 от Статута на Съда и на член 13, параграф 1 от приложението към този статут, което му позволява да се самосезира с разглеждането на дело и да се произнесе по същество, независимо че жалбата, с която е бил сезиран, се отнася до начина, по който пред първата инстанция е разгледано възражение за недопустимост, и че по аспекта на спора, с чието разглеждане се е самосезирал, не е било проведено каквото и да е обсъждане при условията на състезателното начало нито пред него, нито пред Съда на публичната служба на Европейския съюз като първоинстанционна юрисдикция.

3) Приканва посочените в член 23 от Статута на Съда заинтересовани лица и страните в производството пред Първоинстанционния съд на Европейските общности в срок от един месец, считано от връчването на настоящото решение, да представят своите писмени становища по посочения въпрос пред Съда на Европейските общности.

Подписи